

opusdei.org

A Prelátus 2009. áprilisi levele

Ha példát keresünk Isten szeretetére, Fiának halála a legeggyértelműbb jel. Erre emlékeztet az Opus Dei prelátusa, aki áprilisi levelében arra buzdít, hogy kerüljünk közelebb Istenhez és vele együtt éljük át feltámadását.

2009.04.14.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Jövő vasárnap Krisztus dicsőséges jeruzsálemi bevonulásának megemlékezésével elkezdődik a nagyhét, amely az Úr szenvedésének, halálának és feltámadásának szent három napjában éri el csúcspontját. Megváltónk áldozatát – amely minden egyes szentmisén jelenvalóvá válik – gyönyörűen tárja elénk nagycsütörtök, nagypéntek és Húsvét vigíliájának ünnepélyes liturgiája. Kezdjünk el nagyobb intenzitással készülni e pillanatokra, nyissuk meg szívünket az oly bőséggel kínálkozó kegyelem előtt. Nagyon közelről kell elkísérnünk az Urat.

A nagyhét küszöbén idézzük fel Szent Josemaría szavait: ***mindaz, amit az áhítat valamennyi megnyilvánulási formája e napokban elénk tár, a feltámadás felé tart, amely Szent Pál szerint hitünk alapja (vö. 1Kor15,14). Mégse járjuk ezt az utat túl***

***gyorsan végig; nem feledhetünk el
egy nagyon egyszerű igazságot,
amely fölött talán olykor
elsiklunk: nem részesülhetünk az
Úr feltámadásában, ha előtte nem
egyesültünk vele szenvedésében és
halálában (Vö. Róm8,17). Ahhoz,
hogy Krisztust elkísérhessük
dicsőségébe a nagyhét végén,
először el kell merülnünk
áldozatában és érzéseinkben egygyé
kell válnunk Vele – Vele, aki a
meghalt Golgotán.[1] Nagyböjt öt
hete során mennyire követeltél sokat
magadtól, mennyire buzgón
készültél? Még mindig van néhány
napunk, hogy javítsunk ezen és
engeszteljünk, ha arra van szükség!***

Szent Pál tanítása nagyon világos;
buzdítalak benneteket arra, hogy
elmélkedjetek rajtuk és megújult
erővel ültessétek át a gyakorlatba.
Ebben az évben, melyet a pogányok
apostolának szentelünk, kérjük az ő
közbenjárását, hogy példáját követve

valamennyi keresztény mélyen meg legyen győződve róla, hogy a Krisztussal való azonosuláshoz – amely legnagyobb vágyunk – egyetlen út vezet: elkísérni Őt a Kálváriára vezető úton. Mindennap elmondjuk ezt az Úr angyala imádság záró könyörgésében: *per passionem eius et crucem, ad resurrectionis gloriam perducamur*; azáltal, hogy utánozzuk Krisztus nagylelkű önátadását, amely nagyhéten a szemünk előtt játszódik le, részesülhessünk mi is feltámadásának dicsőségében.

A Szent Pál-év során elhangzott beszédeinek egyikében XVI. Benedek azt mondta, hogy **míg Saul eleinte üldözte a keresztényeket és erőszakot alkalmazott velük szemben, a damaszkuszi úton történt megtérésétől kezdve a keresztre feszített Krisztus oldalára állt, Krisztus lett élete értelme és tanításának oka. Élete**

nem volt se nyugodt, se veszélyektől és nehézségektől mentes, de egészében a lelkek szolgálatába állította azt (vö. 2Kor 12,15). Jézussal való találkozásában a Kereszt központi jelentősége világossá vált számára: megértette, hogy Jézus *mindenkiért meghalt és feltámadt*, egyben érte is. Mindkét szempont lényeges volt: az egyetemesség – Jézus valóban mindenkiért meghalt, és a szubjektív valóság – értem is meghalt. Ezáltal Isten ingyenes és irgalmas szeretete a Keresztben nyilvánult meg.[2]

Álljunk meg egy pillanatra és gondolkodjunk el e szavakon most, hogy rövid időn belül elkezdődik a nagyhét, mivel ezek Krisztus áldozatának végső okára mutatnak. ***A szeretet vitte Jézust a Kálvária hegyére. És most is, amikor már a Kereszten függ,*** – hangsúlyozta az Atyánk – ***minden szava, minden***

mozdulata állhatatos, és erős szeretetét sugározza.[3]Merüljünk el mélyebben abban a valóságban, hogy a Szentháromság Második Személye emberré lett, anélkül, hogy megszűnt volna Isten lenni, hogy ezáltal szabadon vehesse magára a bűnöket, melyeket az emberek az évszázadok során elkövettek és elkövetnek majd, és hogy végtelen értékű jóvátételt ajánlhasson fel értünk a Teremtő Istennek. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak.[4]

Milyen hálásnak kell lennünk az Úrnak azért a mérhetetlen szeretetért, amelyet tanúsított és továbbra is tanúsít irántunk! Milyen hálával tartozunk a Szűzanyának, az ő Édesanyjának, aki *fiatja* által

közreműködött a megváltás
tervében! Azonban ne feledjük el,
hogy *a szeretetet szeretettel kell
viszonozni. A mi szeretetünk, még ha
nagy is, össze sem hasonlítható Isten
végtelen szeretetével.* Bár ez így van,
az Úr megelégszik azzal a *kevéssel*,
amink van, ha azt *mind* felajánljuk
neki. Ő majd kiegészíti azt, *mert a
nekünk ajándékozott Szentlélekkel
kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.*
[5]

E nagyhéten határozzuk hát el, hogy
egész életünket és lényünket újra
nagylelkűen letesszük Isten kezébe.
Így mélyebben fedezzük majd fel, mit
is jelent keresztségi fogadalmaink
megújítása Húsvét vigíliáján. A
legtöbben akkor lettünk Krisztus és
az Egyház tagjává, amikor még
nagyon kicsik voltunk, mivel a
szüleink kérésére részesültünk a
keresztség új életet adó vizében. Most
az Egyház a liturgia keretében
felkínálja nekünk a lehetőséget, hogy

megújítsuk a keresztségi fogadalmunkat. Tegyük ezt meg hálával és örömmel, annak tudatában, hogy milyen mérhetetlen ajándékot kaptunk Istentől és azzal a vágygal, hogy együttműködjünk Krisztussal az emberiség üdvösségének előmozdításában. A világtérképet nézve, a tömegtájékoztató eszközök híreit olvasva vagy hallgatva buzgó vágy él bennünk, hogy Krisztus minden lélekhez eljusson?

Szent Pál feláldozta saját életét, fenntartás nélkül a kiengesztelődés és a mindannyiunk számára üdvösséget jelentő Kereszt szolgálatára adta magát. És nekünk is – szólít fel a római pápa – képesnek kell lennünk erre: éppen a szeretet alázatosságában kell megtalálnunk az erőnket és bölcsességünket a[z önmagunkról való]lemondás gyengeségében, ami

által Isten erejéből részesülünk. Mindannyiunk élete számára e valódi bölcsesség szolgáljon példaként: nem önmagunknak kell élnünk, hanem abba az Istenbe vetett hittel, akiről mindannyian elmondhatjuk: „szeretett engem és önmagát adta értem”.[6]

Terjesszük ezt a bizonyosságot az emberek között, akikkel találkozunk, még akkor is, ha emberi szempontból a körülmények talán nehezek, ideértve azokat is, melyek a jelenlegi gazdasági válságból fakadnak és a társadalom különböző szintjein, eltérő módon ugyan, de minden országot érintenek. Ha a kezünkben lévő nemes emberi eszközöket felhasználjuk a problémák megoldására és mások megsegítésére, mindenben, ami velünk történik, felfedezzük Isten gondviselését.

Feltehetjük magunknak a kérdést: hogyan reagálok a kellemetlen vagy bosszantó dolgokra? Küzdök azért, hogy jóvátegyem a hibáimat és mindent természetfölötti szintre emeljek? Pillanatnyi habozást követően – amely érthető, hiszen emberek vagyunk – válaszoljunk gyorsan és határozottan: ***Ezt kívánod, Uram?... Én is ezt akarom!***[7]

Ne felejtsük el azonban, hogy a Kereszt után következett a feltámadás és a dicsőséges mennybemenetel. Az Úr hív, hogy tartsunk vele diadalában, amelyet mindig az önmegtagadás által érhetünk el. Krisztus halála a Golgotán nem volt az utolsó szó: az utolsó szó testi és lelki megdicsőülése az Atya dicsőségére.[8] Szent Pál így írt a korintusi híveknek: *Ha pedig Krisztus nem támadt fel, nincs értelme a mi tanításunknak, s nincs értelme a ti hiteteknek sem (...), még mindig*

bűneitekben vagytok.[9] Nekünk keresztényeknek ezt mindig szem előtt kell tartanunk. Amint Szent Ágoston írta: „Nincs abban semmi nagyszerű, hogy hisszük, hogy Krisztus meghalt. A pogányok is hiszik, a zsidók is, még az erkölcstelenek is. Mindenki hiszi, hogy Krisztus meghalt. A keresztények hite Krisztus feltámadására épül. Az a nagyszerű számunkra, hogy hisszük, Krisztus feltámadt.”[10]

Az Úr halála – mondta XVI. Benedek – **tanúskodik arról a mérhetetlen szeretetről, amellyel szeretett minket, olyannyira, hogy feláldozta értünk magát. Azonban egyedül feltámadása a 'bizonyítékunk', a bizonyosság, hogy amit mondott, az az igazság, amely ránk is vonatkozik minden időben (...). Fontos megerősíteni hitünk ezen alapvető igazságát, melynek történelmileg igaz voltára**

számos bizonyíték van, még akkor is, ha ma, mint a múltban, sokan vannak, akik kétségbe vonják vagy egyenesen tagadják. A Jézus feltámadásába vetett hit gyengülése a hívők tanúságtételének gyengülését vonja maga után.[11]

Ha nem választjuk el őket az Isten Fiába vetett hittől, az emberi szenvedés és a halál is elnyeri valódi jelentését. Szeretném felidézni, mire buzdított az Atyánk: ***Legyen erős természetfölötti hitetek, legyetek róla meggyőződve, hogy hegyeket mozdítunk meg, halottakat támasztunk fel, némáknak adjuk vissza a hangját... A béna testek újra erőre kapnak! Nem fanatizmus ezt tudni és hinni, biztosnak lenni az Úrban minden egyes pillanatban: ez a feltámadott Krisztusba vetett hit, akinek feltámadása nélkül inanis est et fides vestra(1Kor15,14), nem***

lenne értelme hitünknek.[12]

Hiszen a kereszt teológiája nem elmélet, hanem a keresztény élet valósága (...). A kereszténység nem a kényelem útja, sokkal inkább nehéz emelkedő, de ezt az utat Krisztus fénye és reménye világítja be (...). Csakis így, a szenvedés megélésével ismerjük meg az életet annak mélységében, szépségében és a keresztre feszített és feltámadt Krisztustól származó nagy reményben.[13]

Ezért a hívők, akik önként egyesülnek Krisztussal húsvéti misztériumában, részesülnek Krisztus küldetésében és együttműködnek vele, hogy az Úr teljes győzelmet arathasson – ebben az anyagi világban is – az ördög, a bűn és a halál felett. *Ebben áll a kereszténység nagy forradalma: a fájdalmat átalakítani gyümölcsöt termő szenvedéssé, a rosszat jóvá változtatni. Ezzel kicsavartuk az*

***ördög kezéből legerősebb
fegyverét... és megszerezzük az
örökkévalóságot.”[14]***

E tanítás fénye, amely minden napunkat bevilágítja, segít majd mélyen és az Úrral való bensőséges egységben megélni a Húsvétot. Tegyük naponta adott válaszung részévé a tanácsot, melyet Szent Josemaría adott egy alkalommal, amikor arról kérdezték, hogyan kerülhetnénk közelebb Jézushoz a nagyhét alatt: ***Olvasd az Úr kínszenvedésének történetét és elmélkedj rajta, légy te az egyik szereplő. Gondolj arra – és ezt valóban megteheted, mivel Szent Pál buzdít rá –, hogy mindez most történik és nem kétezer évvel ezelőtt: Iesus Christus heri et hodie, ipse et in saecula(Zsid13,8). Az Úr ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Lehetsz az egyik tanítvány, az Úr egyik barátja vagy akár ellensége, hogy lásd, mi***

történik. Reagálj úgy a fejeddel és a szíveddel, ahogy akkor reagáltál volna látva, hogyan bánnak vele. Ily módon nagyon jól éled majd meg a nagyhetet. [15] És én hozzáteszem: határozd el, hogy nem hagyod őt egyedül. Kérd hozzá Mária segítségét.

Március végén Bilbaóban jártam, ahova az egyházmegye püspöke hívott meg, hogy egy kongresszuson előadást tartsak a katolikusok és a közélet közötti kapcsolatról. Kihasználtam az alkalmat, hogy ellátogassak Pamplonába és Zaragozába is. Ez utóbbiban imádkoztam az Oszlopos Szűz Mária előtt, aki oly szorosan kapcsolódik a spanyolországi evangelizáció korai szakaszához. Felidézve, milyen sokszor és hosszasan imádkozott Szent Josemaría e bazilikában, mindnyájatokkal együtt kértem Szűzanyánk közbenjárását a pápáért és a szándékaiért, az egyetemes

Egyházért és az Egyház e *kis részéért*,
a Műért.

Forduljunk továbbra is az Úrhoz az
imádság szoros egységében. Az
elkövetkező hetek sok alkalmat
kínálnak erre. Április 16-án ünnepli
születésnapját a pápa, és 19-én lesz
négy éve, hogy megválasztották Péter
utódjának: ez két kiváló nap arra,
hogy szorosabb egységre
törekedjünk vele és szándékaival.
Nem sokkal később, 20-án lesz az
Opus Dei prelátusává választásom
tizenötödik évfordulója.

Imádkozzatok értem, mivel
szükségem van rá. 23-án ünnepeljük
az Atyánk bér mátkozásának és első
áldozásának évfordulóját. A hónap
végén pedig, 29-én lesz Sienai Szent
Katalin liturgikus ünnepe, aki
nagyon szerette az Egyházat, védte a
római pápát és a közvéleményt
érintő apostolkodás terén a Mű
közbenjárója. Már most örömmel tölt
el, ha imáitokra gondolok, melyek

ezen évfordulók alkalmából szállnak
a mennybe.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket,

Atyátok,

+Javier

Róma, 2009. április 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 95

[2] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2008. október 29.

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Keresztút*,
Tizenegyedik állomás

[4] *Jn* 3,16-17

[5] *Róm* 5,5

[6] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2008. október 29.

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 762

[8] Vö. *Fil* 2,5-11

[9] *1Kor* 15,14.17

[10] SZENT ÁGOSTON: *A zsoltárok magyarázata*, 120, 6 (CCL 40. 1791).

[11] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2008. március 26.

[12] SZENT JOSEMARÍA: egy elmélkedés jegyzetei, 1964. március 30.

[13] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2008. november 5.

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Barázda*, 887

[15] SZENT JOSEMARÍA: egy
összejövetel jegyzetei, 1973. április
16.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2009-aprilisi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2009-aprilisi-levele/) (2026.02.24.)